

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg J. F. Kennedyja 11

P-2276/2025-22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Mariji Krajnović, u pravnoj stvari tužitelja DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, kojeg zastupa Domagoj Tomić, odvjetnik u Zagrebu, Ulica Franje Župana 18, protiv tuženika HRVATSKE POŠTANSKE BANKE d.d., Zagreb, Jurišićeva 4, OIB: 87939104217, kojeg zastupa Andreja Šeša, odvjetnica u Zagrebu, Fra Filipa Grabovca 13, radi isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene 7. svibnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnice tuženika, dana 16. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba sadržana u čl. 6. Ugovora o kreditu broj: 210551 sklopljenog dana 17.08.2007. godine između Renato Pandža, Novo Čiče, Peteranci 41, Donje Podotočje, OIB: 98279033267 kao korisnika kredita s jedne strane i Volksbank d.d., Zagreb, Varšavska ulica 9, OIB: 78427478595 kao kreditora s druge strane, i to u dijelu koji glasi:

„6.1. Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: Jednokratno 1,10% (jedancijeladesetposto) od iznosa kredita, minimalno 500,00 (petstokunainulalipa) kn naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.“

II. Nalaže se tuženiku, HPB d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, da tužitelju Druga fundacija SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807 plati iznos od 126,29 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom na taj iznos od dana 21.kolovoza 2007. godine do isplate, za razdoblje do 31. prosinca 2007. po stopi od 15%, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope Hrvatske narodne banke na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne

operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 1.429,69 EUR s zateznim kamatama od 16. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 346,91 EUR s zateznim kamatama od 16. lipnja 2026. do isplate, kao neosnovan.

riješio je

Utvrdjuje se da je tužitelj povukao tužbu za iznos od 13.86 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama tekućim od 20. kolovoza 2007. godine pa do isplate kao i u dijelu u kojem zahtjeva isplatu zateznih kamata na iznos od 126,29 za dan 20. kolovoz 2027..

Obrazloženje

1. U tužbi se navodi da su tuženikov pravni prednik, Volksbank d.d., kao kreditor i Renato Pandža kao korisnik kredita 17. kolovoza 2007. godine sklopili Ugovor o kreditu 210551. Odredbom čl.6. Ugovora o kreditu ugovoreno je da će se izvršiti naplata administrativne naknade za obradu kreditnog zahtjeva i administraciju kredita „6.1. Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: Jednokratno 1,10% (jedancijelajedanposto) od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn (petstokunainulalipa) naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.“ Tako da je u konkretnom slučaju naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva dana 20. kolovoza 2007. u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 140,15 EUR. Tvrdi se da je Ugovor o kreditu tipski ugovor, kojeg je unaprijed u cijelosti sastavio tuženik, koji je pri tom postupao u okviru svoje trgovačke djelatnosti, dok je korisnik kredita imao svojstvo potrošača, u smislu odredbe čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 96/2003., dalje u tekstu: ZZP/03), dakle, u odnosu na tuženika bio u podređenom, slabijem položaju, koji nije imao mogućnost pregovaranja o sadržaju predmetne odredbe o ulaznoj naknadi, kao sastavnom dijelu od strane tuženika unaprijed pripremljenog Ugovora o kreditu, a niti mu je navedena odredba bila pojašnjena od strane tuženika, u smislu troškova koji se podmiruju tom naknadom, uslugama koje se daju kao protučinidba za tu naknadu te same svrhe ugovaranja te naknade. Pored toga, da je korisniku kredita isplaćen iznos kredita koji je bio umanjnjen za iznos ulazne naknade, a da mu je tuženik ugovorne kamate obračunavao na ukupno ugovoreni iznos kredita. Time da je prouzročena očigledna neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita, a tuženik da je

postupao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Uzimajući u obzir sve navedeno, tužitelj smatra da je ugovorna odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nepoštena, a time i nišetna. Stoga da je korisnik kredita imao prema tuženiku tražbinu povrata iznosa naplaćenog temeljem navedene nišetne odredbe (čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima /Narodne novine, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., dalje u tekstu: ZOO/), koju da je ustupio tužitelju temeljem Ugovora o ustupu/prijenosu tražbine, o čemu da je tuženik uredno obaviješten. Stoga tužitelj u ovom postupku zahtijeva da se utvrdi nišetnom odredba čl. 6.1 Ugovora o kreditu u dijelu koji glasi „6.1. Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: Jednokratno 1,10% (jedancijelajedanposto) od iznosa kredita, minimalno 500,00 (petstokunainulalipa) kn naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.“

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije, prigovara vrijednosti predmeta spora, ističe prigovor zastare. U odnosu na vrijednost predmeta spora smatra da deklaratorni tužbeni zahtjev isključivo služi za ocjenu osnovanosti kondemnatornog tužbenog zahtjeva, slijedom čega da se taj deklaratorni tužbeni zahtjev ne uzima u obzir pri određivanju vrijednosti predmeta spora, stoga predlaže da se vrijednost predmeta spora utvrdi u visini kondemnatornog tužbenog zahtjeva u iznosu od 176,04 EUR. Osporava tužiteljevu aktivnu legitimaciju, jer da je Ugovor o cesiji, koji je njemu navodno ustupljena tražbina potrošača iz Ugovora o kreditu, nišetan, budući da se radi o tražbini koja izvorno pripada potrošaču i čija se narav protivi prenošenju na drugu osobu, osobito na pravnu osobu koja ne može biti potrošač. U svakom slučaju, smatra da ja tražbina povrata onog što je plaćeno po osnovi ulazne naknade u zastari, budući da se ima primijeniti opći zastarni rok od 5 godina koji je počeo teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu. Međutim, ako bi sud smatrao da zastara nije nastupila, iznosi razloge zbog kojih pobijana odredba Ugovora o kreditu ne bi bila nišetna. Smatra da je odredba čl. 6.1. Ugovora o kreditu jasna, razumljiva i lako uočljiva, zbog čega da u smislu odredaba ZZP-a/03 nije dopušteno ocjenjivati njenu poštenost/nišetnost. Osim toga, da je visina obveze korisnika kredita koja proizlazi iz te odredbe jasno određena u samom Ugovoru o kreditu. Sve i da je dopušteno ocjenjivati poštenost navedene odredbe, da tužitelj nije dokazao da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je ta odredba prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke da moraju biti ispunjene da bi se neka odredba smatrala nepoštenom. U svakom slučaju, da tužitelju ne bi pripadale zatezne kamate prije podnošenja tužbe, jer je tuženik prilikom sklapanja Ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri.
3. U očitovanju na odgovor na tužbu tužitelj osporava da bi pobijana odredba Ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi bila valjana, istu i dalje smatra nišetnom te neodređenom i neodredivom. Osporava stajalište tuženika o početku tijeka zastarnog roka te se poziva na stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzeto na sjednici njegova građanskog odjela od 30. siječnja 2020.

4. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u uplatnu tablicu (list 8-10 spisa), izvadak iz sudskog registra (list 11-64 spisa), obavijest o preuzimanju tražbine (list 66 spisa), ugovor o kreditu (list 68-73 spisa), ugovor o ustupu tražbine (list 74-79 spisa), izvadak iz sudskog registra (list 80-228 spisa), sudsku praksu (list 240-242 spisa), pravno mišljenje (list 243-283 spisa), opće uvjete poslovanje s građanima (list 284-287 spisa), iskaz svjedoka Renata Pandža (list 292 spisa), financijsko-knjigovodstveno vještačenje (list 315-331 spisa), sudsku praksu (list 350-360 spisa).
5. Tužitelj je s osnova ništetnosti čl. 6.1. Ugovora o kreditu zatražio isplatu iznosa od 140,15 EUR-a. Nakon provedenog vještačenja kojim vještačenjem je utvrđen da je tuženik dana 21. kolovoza 2007. godine naplatio naknadu korisniku kredita u iznosu od 126,29 EUR, tuženik je konačno specificirao tužbeni zahtjev na način da traži isplatu iznosa od 126,29 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od 21. kolovoza 2007. godine do isplate, a obzirom da se tuženik nije protivio djelomičnom povlačenju tužbe, sud je sukladno čl. 193. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03 i 84/08; 96/08, 123/08, 47/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje: ZPP) odlučio kao u izreci rješenja.
6. Ocjenom svih provedenih dokaza zasebno te svih dokaza u njihovoj ukupnosti u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je došao do uvjerenja da je konačni tužbeni zahtjev osnovan.
7. Naime, predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 6.1. Ugovora o kreditu broj 210551 od 17. kolovoza 2007. koja se odnosi na naknadu za odobrenje kredita te zahtjev za isplatu iznosa od 126,29 EUR po osnovi te ništetne odredbe. 6. 1.
8. Između stranaka nije sporno da su pravni prednik tužitelja Renato Pandža kao korisnik kredita i pravni prednik tuženika Volksbank d.d. kao kreditor 17. kolovoza 2007. sklopili Ugovor o kreditu broj 210551 za iznos kredita od 19.199,53 CHF u kunskoj protuvrijednosti po kupovnom tečaju za devize kreditora važećem na dan korištenja. Nadalje vještačenjem je utvrđeno da je korisniku kredita dana 21. kolovoza 2007. godine naplaćena naknada u iznosu od 126,29 EUR.
9. Između stranaka su sporni ništetnost sporne ugovorne odredbe, odnosno je li ista korisniku kredita bila jasna, razumljiva i lako uočljiva te uzrokuje li navedena odredba značajnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka. Nadalje je sporno pitanje zastare utužene tražbine. Dakle, sporna je osnova tužbenog zahtjeva.
10. Uvidom u Ugovor o kreditu broj 210551, utvrđeno je da je isti sklopljen između korisnika kredita Renata Pandže i prednika tuženika kao kreditora za iznos kredita od 19.199,530 CHF u kunskoj protuvrijednosti po kupovnom tečaju za

devize kreditora važećem na dan korištenja, sa namjenom kupnje vozila (čl. 1. i čl.3. Ugovora).

11. U članku 6. ugovoreno je da je korisnik kredita dužan platiti kreditoru naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita i to jednokratno 1,10 % od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn, naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.
12. Uvidom u Ugovor o ustupu/prijenosu tražbine (cesija) od 7. lipnja 2023. utvrđeno je da je istim korisnik kredita Renato Pandža kao ustupitelj, ustupio tužitelju kao primatelju sve svoje tražbine prema tuženiku s osnove ništetnih odredbi Ugovora o kreditu broj 210551 od 17. kolovoza 2007. s naslova valute, kamata i svih plaćenih naknada.
13. Tuženik je obaviješten o ustupu potraživanja primitkom Obavijesti od 7. lipnja 2023.
14. Odredbom čl. 80. st. 1. ZOO određeno da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. 11.1. Tražbina korisnika kredita iz ugovora o kreditu ne mijenja svojstvo zbog ustupa tražbine trećoj osobi koja nije potrošač. Dakle, u ovom slučaju nije riječ o osobnoj tražbini koja bi po svojoj naravi bila vezana samo uz osobu ustupitelja i koja bi se po svojoj naravi protivila prenošenju na drugoga. Nije riječ ni o prijenosu koji bi bio zabranjen zakonom. Naprotiv, riječ je o novčanoj tražbini za povrat preplaćenih novčanih sredstava koje je korisnik kredita, kao potrošač, valjano prenio na tužitelja. Time primatelj (ovdje tužitelj) prema dužniku (ovdje tuženiku) ima ista prava koja je ustupitelj (korisnik kredita – potrošač) imao prema dužniku do ustupanja (čl. 84. st. 1. ZOO). Dakle, novčana tražbina potrošača na temelju potrošačkog ugovora zadržava takvo svojstvo i nakon ustupa tražbine osobi koja nije potrošač što znači da se i u odnosu tužitelja kao primatelja te tražbine i tuženika kao dužnika primjenjuju propisi koji se odnose na zaštitu potrošača (jednako pravno shvaćanje izraženo je u presudi Europskog suda pod brojem C-383/18 od 23. svibnja 2019.).
15. Pritom je potrebno navesti da je tražbina iz čl. 2., u vezi čl. 1. Ugovora o ustupu/prijenosu tražbine novčana tražbina, a novčane tražbine nisu strogo osobne naravi neovisno o svojstvu ustupitelja kao potrošača, niti se njihova narav protivi ustupu. Također, premda Ugovorom o ustupu nije naveden konkretan novčani iznos, tražbina koja je predmet ustupa je odrediva jer ugovor sadrži konkretne podatke o vjerovniku, dužniku i pravnom temelju tražbine koja je predmet ustupa, vidljivo je da se ustupa cjelokupna tražbina ustupitelja prema tuženiku po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu s naslova valute, kamate i svih plaćenih naknada.
16. U konkretnom slučaju korisnik kredita ima status potrošača, što je sud utvrdio na temelju izvedenih dokaza. Naime, iz sadržaja Ugovora o kreditu proizlazi da je korisnik kredita potrošač budući da je u ugovoru jasno navedeno da se radilo

o kreditu radi kupnje vozila, dok je iz iskaza korisnika kredita, koji je saslušan u svojstvu svjedoka, a čijem je iskazu sud poklonio vjeru kao iskrenom, uvjerljivom i životno logičnom, utvrđeno da se radilo o kreditu koji je podignut radi kupnje vlastitog automobila a korisnik kredita u trenutku podizanja kredita nije imao ni obrt ni trgovačko društvo. Dakle, sredstva dobivena kreditom nisu korištena u svrhe koje su namijenjene zanimanju ili poslovnoj aktivnosti, odnosno djelatnosti slobodnog zanimanja korisnika kredita.

17. Iz iskaza korisnika kredita saslušanog u svojstvu svjedoka sud je također zaključio da o spornoj odredbi koja se odnosi na naknadu nije bilo pojedinačnog pregovaranja niti je svjedok imao takvu mogućnost. Svjedok je naveo da mu nije objašnjeno na koji se način računa naknada za obradu kredita i na što se ona konkretno odnosi. Iz navedenog sud zaključuje da korisniku kredita djelatnik banke nije dao jasne, potpune i točne informacije o predmetnoj naknadi, odnosno što ona sve točno uključuje i na koji se način utvrđuje njezina visina, odnosno da korisniku kredita odredba čl. 6.1. Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosu na spornu naknadu nije bila jasna, lako uočljiva i razumljiva. Pritom se ukazuje da pojam "jasna", kao i "razumljiva" ne podrazumijeva da je korisniku kredita bilo jasno i razumljivo koliko predmetna naknada matematički iznosi, već se ovi pojmovi odnose na razumijevanje parametara na osnovu kojih se predmetna naknada utvrđuje i što ona konkretno predstavlja.
18. Odredbom čl. 96. st. 1. i 2. ZZP-a određeno je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje, ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima (čl. 96. st. 3.), a ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (čl. 96. st. 4.).
19. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor (čl. 98. ZZP). 13.2. Odredbom čl. 102. st. 1. ZZP određeno je da je nepoštena ugovorna odredba ništava, s time da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe (st. 2).
20. Na tuženiku je teret dokazivanja da je sa prednikom tužitelja pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz sporne odredbe Ugovora o kreditu

proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu u određenom postotku od iznosa kredita. Prilikom ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja treba ocijeniti je li tuženiku bilo razumno očekivati da bi potrošač prihvatio takvu odredbu i slijedom pojedinačnih pregovora odnosno, je li banka uzela u obzir i zakonite interese potrošača pa da je shodno tome mogla razumno pretpostaviti da bi potrošač pristao na spornu ugovornu odredbu.

21. Naime, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u presudi pod brojem Rev-673/2023 od 13. veljače 2024. izrazio slijedeće pravno stajalište: "Sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita, već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP."
22. Prema ocjeni ovog suda, koja se temelji na sadržaju Ugovora o kreditu, iskazu svjedoka i mjerodavnim propisima, u konkretnom je slučaju povrijeđeno načelo savjesnosti i poštenja budući da, s obzirom na okolnost da se radilo o tipskom ugovoru, da se o spornoj naknadi nije pojedinačno pregovaralo i da u samom ugovoru nije navedena visina naknade, nego samo način njezina izračuna, proizlazi da tuženik nije vodio računa o interesima potrošača. Tuženik nije predložio niti jedan dokaz na okolnost da se o predmetnoj naknadi pojedinačno pregovaralo, niti na okolnost opravdanosti predmetne naknade u iskazanom postotku od iznosa kredita te da je korisnik kredita bio informiran o razlozima koji bi opravdavali plaćanje te naknade. Stoga je sud, na temelju izvedenih dokaza, utvrdio da korisnik kredita nije mogao izvesti zaključak i o svrsi navedene naknade jer u ugovoru nisu navedeni razlozi koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih).
23. Uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu i odobravanje kredita, već i ocjenom bi li neprihvatanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade).
24. Okolnost da se u ovom konkretnom slučaju nije pojedinačno pregovaralo o spornoj naknadi ne znači automatski da se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi,

međutim kada se ta činjenica dovede u vezu sa ostalim činjeničnim utvrđenjima u ovom sporu, odnosno sa činjenicom da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi tipskog ugovora, da prilikom ugovaranja tuženik nije jasno i nedvosmisleno ukazao potrošaču o kakvim se konkretnim, stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, kao i da je naknada određena u postotku od iznosa kredita, svakako je za zaključiti da je navedena ugovorna odredba prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (korisnika kredita).

25. Slijedom prednjih zaključaka, odredba čl. 6.1. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena naknada za odobrenje kredita ništetna je sukladno čl. 102. st. 1., u vezi čl. 96. i čl. 98. ZVP.
26. Odredbom čl. 324. st. 1. ZOO propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Stoga, ništetnost odredbe o naknadi za obradu kredita ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora jer ugovor može opstati i bez te odredbe.
27. Nadalje, odredbom čl. 323. st. 1. ZOO određeno je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivno vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.
28. Dakle, posljedica ništetnosti predmetne ugovorne odredbe sastoji se u tome da svaka stranka ima pravo na povrat onoga što je dala. Stoga je tuženik dužan vratiti ono što je primio po osnovi ništetne ugovorne odredbe, odnosno iznos od 126,29 EUR, čija visina je utvrđena provedenim vještačenjem.
29. Neosnovan je istaknuti prigovor zastare jer zastara tražbine po osnovi povrata onoga što je stranka primila na temelju ništetne ugovorne odredbe zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina (čl. 225. ZOO) budući da za tu tražbinu nije propisan posebni zastarni rok.
30. Vrhovni sud Republike Hrvatske je na sjednici građanskog odjela tog suda od 30. siječnja 2020. zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustavovljena ništetnog ugovora. Budući da je sporna ugovorna odredba utvrđena ništetnom tek ovom presudom, jasno je da zastarni rok još nije počeo teći.

31. Prema odredbi čl. 1115. ZOO kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.
32. Ocjena je ovog suda da je tuženik morao znati da je odredba o plaćanju naknade za obradu i odobrenje kredita ništetna jer korisniku kredita nije dao nikakve jasne obavijesti o tome od kojih se konkretno troškova ta naknada sastoji, a niti navedeno proizlazi iz sadržaja ugovora. Kako je korisniku kredita predmetna naknada naplaćena 21. kolovoza 2007., osnovano tužitelj zatezne kamate potražuje od tog dana.
33. Stopa zatezne kamate određena je u visini propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO za ostale odnose jer se radi o tražbini proizašlog iz izvan ugovornog odnosa stjecanja bez osnove, a ne o tražbini proizašlog iz trgovačkog ugovora.
34. Obzirom na sve navedeno, odlučeno je kao pod točkama I. i II. izreke presude.
35. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 151., čl. 154. st. 1., čl. 155. i čl. 158. ZPP-a. S obzirom da je tužitelj osim u neznatnom dijelu uspio u ovom postupku, tuženik je dužan nadoknaditi tužitelju troškove postupka koji su tužitelju nastali u vezi ovog spora i koji su bili potrebni za vođenje spora u cijelosti.
36. Parnični su troškovi odmjereni prema vrijednosti predmeta spora od 1.467,37 EUR (1.486,42 EUR) i sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23, dalje: Tarife), Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18., 51/23.) i Uredbe o tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 37/23.). Naime, unatoč prigovoru tuženika, ovaj sud nije našao da bi vrijednost predmeta spora bila suviše visoko naznačena pa je stoga mjerodavna ona vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naveo u tužbi (čl. 40. st. 2. ZPP) odnosno iznos od 1.327,23 EUR za deklaratorni dio tužbenog zahtjeva (čl. 37. Zakona o sudskim pristojbama) i iznos od 140,15 odnosno 126,29 EUR za kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva (čl. 35. ZPP).
37. Tužitelju su priznati troškovi sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR prema Tbr. 7. toč. 1. Tarife, podnesaka od 12. siječnja 2026. i 05. svibnja 2026. u iznosu od po 200,00 EUR, svaki prema Tbr. 8. t. 1. Tarife, te troškovi zastupanja na ročištima 17. prosinca 2025. i 7. lipnja 2026. u iznosu od po 200,00 EUR, svako, prema Tbr. 9. toč. 1. Tarife, trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 100,00 EUR prema Tbr. 9.3. Tarife, ukupno 1.100,00 EUR-a, te za troškove sudskih pristojbi za tužbu u iznosu od 26,55 EUR, koliko je tužitelj i platio, te trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 53,09 EUR- koliko iznosi pristojba na presudu prema vrijednosti predmeta spora. Dakle ukupno priznati trošak tužitelja iznosi 1.179,64 EUR. Tužitelju je priznat i trošak vještačenja u iznosu od 250,00 EUR-a. Dakle ukupni trošak tužitelja iznosi 1.429,64 Eur, stoga je odlučeno kao u točki III izreke

38. Odluka o zakonskim zateznim kamatama tekućim na troškove postupka temelji se na odredbama čl. 151. st. 3. ZOO i čl. 29. st. 1. ZOO.

39. Tužitelju nije priznat prekomjerno zatraženi trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 46,91 EUR kao i putni trošak svjedoka u iznosu od 300,00 jer mu navedeni trošak nije ni nastao, ukupno 346,91 EUR, stoga je odlučeno kao u točki IV izreke.

U Zagrebu, 16. lipnja 2026.

Sudac:
Marija Krajnović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada je održano ročište na kojem je presuda objavljena ako je stranka bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, odnosno u roku od 15 dana od primitka presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

DNA:

-tužitelju po odvj. uz rješenje za plaćanje pristojbe na presudu 53,09 eur
-tuženiku po odvj.

Broj zapisa: **9-30889-76f57**

Kontrolni broj: **08f49-d4549-a1f3c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MARIJA KRAJNOVIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.